

Toen Jan na de beëindiging van het hoofdgerecht zijdelings keek naar de timbale op den dienbak en zijn handen steunend legde op de leuning van zijn stoel, schoof Simon haastig den zijnen achteruit en stond op.

„Bluuf maar.... ik zal wel.”

In beverig voorzichtig dragen bracht hij de groente- en vleesch-schaaltjes naar den dienbak, nam er de timbale uit, zette die op tafel, knipperde toen pijnlijk met zijn vingers na de beroering der gloeiend heete metalen oortjes.

Jan hielp nu ook zoo wat met het wegschuiven der gebruikte borden, de sauskom en ander eetgerei, deed zelfs een poging om de fruitschaal wat symmetrisch met de timbale te flankeren.

„Wat is het?” vroeg Simon, als hij weer zat en Jan de vellige bruine korst in de timbale verscheurde met den lepel.

„'n Stieve riesje....” antwoordde deze opscheppend.

„Altied 't zelfde, als Maatje d'r uitgaansdag heeft,” zei Simon wat misnoegd, wijl hij niet van een rijstschoteltje hield.

„Je hoeft er niet op te bieten,” grinnikte Jan met een loenschen blik naar zijn broeder.

„Nee.... dat is 'n troost,” gaf deze rustig toe.

Ze aten nu even zwijgend voort; dan, na nog een langzaam geschild en in al kleinere partjes gesneden, door Jan genoten appeltje, waarbij Simon in afwezige peinzing toezag, kwam Laurien, nog voor er gebeld was om af te nemen, reeds uit eigen beweging terug; ze was wat verhit, in haar oogen lachte een jool.

„Had u al gebeld?”

„Nee, me kind,” antwoordde Jan weer op den zacht-vaderlijken toon, terwijl hij en Simon opstonden. . „Maar we zijn net klaar. Is 't rietuug er nog niet?” en hij trad op haar toe.

„Ze is sjuust weggereje,” antwoordde het meisje, zijn nadering wat schichtig ontwijkend en dan lachend: „Ik ben d'r eiges mee naar uus gekomen. Van Liere zeit: stap maar in!”

„Zoo.... zoo.... dat trof je, me kind,” lachte Jan vriendelijk. „En daar zat je zeker lekkertjes droog en warm, ee?”

Hij trad opnieuw naar haar toe.

Ze knikte en lachte, ontweek hem weer vlug in schijnbare onopzettelijkheid.

„Ga je mee?” vroeg Simon, terwijl hij de deur opende en de gang intrad om naar de huiskamer te gaan.

Met een snel loerenden blik naar zijn broeder kneep Jan, als Simon zich omwendde, het meisje haastig in den arm; als een afweerend kattenpootje sloeg ze een hand naar hem uit.